

Vlinder *en* Neushoorn

'Hoi,' zei Vlinder. 'Hoi,' zei Neushoorn, hoewel hij meestal niets zei. Maar hij was in een goede bui. Vlinder streek neer op de hoorn van Neushoorn en leek erg zenuwachtig. 'Hoi!' zei Vlinder nogmaals. 'Ik ken een gedicht!' En hij fladderde enkele centimeters omhoog en landde weer zachtjes op de hoorn van Neushoorn. Vlinder wachtte op een reactie van Neushoorn. Hij dacht dat Neushoorn erg blij zou zijn. Dat hij misschien wel 'Joepie!' zou roepen. Eén, twee of zelfs drie keer na elkaar. En daarbij een danspasje zou maken. Of zou opspringen en zijn twee achterste poten tegen elkaar zou slaan. Maar Neushoorn deed niets.

'Zal ik het eens voordragen?' vroeg Vlinder dan maar zelf. 'Nou,' zei Neushoorn, 'als je dat echt wilt.'

'Ja,' zei Vlinder, 'dat wil ik echt.' Hij strekte zijn vleugels uit, maakte een sierlijke buiging en droeg het gedicht voor. Toen hij klaar was, keek hij heel nieuwsgierig naar Neushoorn. Maar Neushoorn zei niets. Hij knipperde niet eens met zijn ogen.

“Vind je het mooi?”

‘Wel?’ vroeg Vlinder. ‘Wat wel?’ vroeg Neushoorn. ‘Vind je het mooi?’ ‘Nou,’ zei Neushoorn, ‘wil je dat dan?’ ‘Wat?’ vroeg Vlinder verbaasd. ‘Nou, dat ik het mooi vind.’ Vlinder twijfelde. Hij wist het eigenlijk niet goed. Hij dacht van wel. Maar waarom eigenlijk? Waarom zou hij willen dat Neushoorn het gedicht mooi vond? Hij vond het mooi. Was dat niet voldoende? Nee, dacht Vlinder toen. Nee, dat is niet voldoende! Ik zou het nog mooier vinden als Neushoorn het ook mooi vindt. Waarom wist Vlinder niet, maar het was wel zo. Mooier werd nog mooier als iemand anders het ook mooi vond. Dan was het tweemaal zo mooi, dacht Vlinder.

‘Ja,’ zei Vlinder ten slotte. ‘Ja, ik zou willen dat je het mooi vindt. Dat zou ik heel graag willen.’ ‘Nou, goed dan,’ zei Neushoorn. ‘Ik vind het mooi.’ ‘O...’ riep Vlinder. En hij fladderde tevreden weg.

Kip en Worm

Het was een rustige dag op het erf. Kip wandelde rond. Op zoek naar iets eetbaars. Net op dat moment besloot Worm om een kijkje boven de grond te nemen. Hij stak zijn kop op en keek recht in de ogen van Kip. 'Ho, stop!' riep Worm nog net op tijd. Want Kip boog zich al voorover om Worm uit zijn gang te sleuren. 'Hugh?' vroeg Kip. 'Ik ben niet wat je denkt,' loog Worm. 'Hugh?' vroeg Kip. 'Ik ben geen worm,' zei Worm. 'O nee?' vroeg Kip. 'Nee,' zei Worm beslist. Kip kwam weer recht en keek Worm verbaasd aan. 'Nee,' zei Worm nogmaals. 'Ik ben geen worm.' 'Hoe komt het dan dat je eruitziet als een worm?' vroeg Kip. 'Dat komt,' zei Worm, 'dat komt omdat jij déntkt dat ik een worm ben. En wie iets heel hard denkt, gelooft het ook.'

Kip keek een beetje wantrouwig naar Worm. Ze wist niet goed wat ze ervan moest denken. En dus ook niet wat ze ervan moest geloven. Een worm die praatte zoals Worm deed, had ze in elk geval nog niet eerder ontmoet. 'Heus,' zei Worm. 'Of geloof je me niet?'

“**Ik ben
niet wat
je denkt.**”

Kip hield haar kop een beetje schuin en keek met één oog naar Worm. Alsof ze dacht hem zo beter te kunnen zien. ‘Als je me niet gelooft,’ haastte Worm zich, ‘dan komt dat omdat je niet hard genoeg denkt dat ik géén worm bent. Misschien kunnen kippen niet hard genoeg denken...’

Nu voelde Kip zich beledigd. ‘Ik geloof het!’ zei ze snel. ‘Dus je gelooft dat ik geen worm bent?’ vroeg Worm voor alle zekerheid. ‘Je bent geen worm!’ zei Kip met haar ogen dicht.

Worm haalde opgelucht adem. ‘Maar wat ben je dan wel?’ vroeg Kip nieuwsgierig. En ze kwam met haar bek gevaarlijk dicht bij Worm. ‘Eh...’ aarzelde Worm. Hij dacht aan alles wat kippen lusten. ‘Eh...’ zei hij. ‘Je weet het zelf niet!’ kakelde Kip. ‘Je bent een dommerik! Een verschrikkelijke dommerik.’ En ze wandelde met opgeheven kop verder. ‘Ik ben een worm!’ riep Worm haar na. ‘Hoor je? Ik ben een dikke, vette worm!’ Maar Kip hoorde het niet meer...

Eekhoorn *en* Egel

‘Ben ik jouw vriend?’ vroeg Egel aan Eekhoorn. ‘Ja,’ zei Eekhoorn. Ze zaten op een open plek in het bos. Het was een mooie plek. Ze kwamen er vaak. Soms zeiden ze niets. Ze zaten dan gewoon te kijken naar de mooie plek. Naar alles wat de plek mooi maakte. ‘Zeker van?’ vroeg Egel. ‘Ik ben jouw vriend?’ ‘Beslist!’ antwoordde Eekhoorn. ‘Hoe weet je dat zo zeker?’ vroeg Egel. ‘Ik weet het,’ zei Eekhoorn. ‘Ik weet het en dat is genoeg. Jij bent mijn vriend.’

Het bleef een poosje stil op de open plek in het bos. Egel en Eekhoorn keken naar al het moois. ‘Ben jij dan ook mijn vriend?’ vroeg Egel. ‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Eekhoorn. ‘Dat moet je zelf weten. Dat kan ik niet in jouw plaats weten. Maar jij bent mijn vriend. Dat weet ik wel zeker.’

Egel dacht diep na. Zijn stekels gloeiden ervan. Hij wilde het dolgraag weten. Hij wilde dolgraag weten of Eekhoorn zijn vriend was. Maar hij kwam er niet uit, hoe hard hij er ook over nadacht.

“Niets is zo makkelijk als vriendschap.”

Vriendschap is niet makkelijk, besloot Egel. Hij vond vriendschap ineens heel ingewikkeld. Zeker als je er diep over nadacht. En hoe dieper je erover nadacht, hoe ingewikkelder vriendschap werd. Was je vanzelf iemands vriend als die jouw vriend was? En werd iemand zomaar je vriend omdat jij zijn vriend was? Egel kreeg er een punthoofd van. En hoe weet je nu zeker of je iemands vriend bent? En hoe kom je te weten of iemand jouw vriend is?

Weer bleef het een hele poos stil op de open plek in het bos. Het was echt een prachtige plek. Hoe meer je ernaar keek, hoe mooier ze werd. Dit is een mooie plek voor vriendschap, dacht Egel.

‘En?’ vroeg Eekhoorn na een tijdje. ‘Ben ik jouw vriend?’ ‘Ja,’ zei Egel toen. ‘Ja, jij bent mijn vriend.’ ‘Ja,’ zei Eekhoorn. ‘Jij bent mijn vriend en ik ben jouw vriend. Niets is zo makkelijk als vriendschap. Iets eenvoudigers bestaat er niet.’ ‘Ja,’ zei Egel en hij keek verder naar al het moois dat er was. Naar alles wat hem vertelde dat Eekhoorn zijn vriend was.